Όταν ο Yu-Gi-Oh εξόντωσε τη Θεία Λένα (Γιώτα Σύκκα)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 14 Φεβρουαρίου, 2006

"*Ο εξοστρακισμός των παραμυθιών από την καθημερινότητά μας είναι δεδομένος πια. Οι γονείς δεν προλαβαίνουν, όσο για την περίφημη super - γιαγιά δεν έχει αντοχές για παραμύθια. Την εξόντωσε το baby sitting. Εκείνη, βιάζεται να ξεκουραστεί παρακολουθώντας το κεντρικό δελτίο ειδήσεων που περιέχει όλα τα κλισέ της δυστυχίας: μείωση συντάξεων, αυξήσεις στα σούπερ μάρκετ, βρώμικα στρώματα, γάλατα που φοβίζουν. Την ίδια ώρα τα παιδιά ζητούν ένα διάλειμμα ηλεκτρονικής αγωνίας από Χάρι Πότερ.*"

Οποιος έχει μικρά παιδιά, καταλαβαίνει το πρόβλημα. Αυτήν τη βιομηχανία εκμετάλλευσης της παιδικής αθωότητας που στηρίζεται στην καταναλωτική πρακτική όσον αφορά τα δώρα (μέρες που είναι) και στη βία και στην επιθετικότητα, όταν σχετίζεται με το θέαμα. Οσο και να προσπαθώ να πείσω τον εξάχρονο γιο μου για τη γοητεία των παραμυθιών ή τις κασέτες με τα παραμύθια της «Θείας Λένας» -όσες βέβαια επιβίωσαν από παλιά- εκείνος πάντα καταφεύγει στην τηλεόραση. Λες και του έχει κάνει μάγια κάθε Σάββατο, με αυτές τις άθλιες αγχωτικές σειρές των κινουμένων σχεδίων, οι οποίες κάθε τόσο διακόπτονται από τις αλλεπάλληλες κακόγουστες διαφημίσεις δεκάδων πλαστικών παιχνιδιών που προκαλούν τη γνωστή προσταγή: «μαμά, τα θέλω όλα».
Τα παιδιά δεν έχουν υπομονή για χαλαρά παραμύθια, παρά μόνο αν είναι εξαντλημένα στο κρεβάτι τους πριν από τον βραδινό ύπνο, την ώρα που δέχονται τα χάδια και τις αγκαλιές της ενοχής. Αν μάλιστα οι αντοχές τους είναι περισσότερες από των γονιών τους κάνουν και παρατηρήσεις κρίσεως «αυτό δεν είναι μοντέρνο παραμύθι». Είναι γεγονός. Εκείνα τα παραμύθια των γιαγιάδων -ακόμη κι αν κάποια μας αγρίευαν τα βράδια- ξεχάστηκαν όπως και όλη η διαδικασία που τα συνόδευε. «Και συνήθως όταν χάσουμε κάτι, το νοσταλγούμε», έλεγε πρόσφατα ο γνωστός αρχαιολόγος αλλά και συγγραφέας παραμυθιών Χρήστος Μπουλώτης...

Ο εξοστρακισμός των παραμυθιών από την καθημερινότητά μας είναι δεδομένος πια. Οι γονείς δεν προλαβαίνουν, όσο για την περίφημη super - γιαγιά δεν έχει αντοχές για παραμύθια. Την εξόντωσε το baby sitting. Εκείνη, βιάζεται να ξεκουραστεί παρακολουθώντας το κεντρικό δελτίο ειδήσεων που περιέχει όλα τα κλισέ της δυστυχίας: μείωση συντάξεων, αυξήσεις στα σούπερ μάρκετ, βρώμικα στρώματα, γάλατα που φοβίζουν. Την ίδια ώρα τα παιδιά ζητούν ένα διάλειμμα ηλεκτρονικής αγωνίας από Χάρι Πότερ.

Ομως, τα παραμύθια έχουν ευχάριστο τέλος. Ισως γι’ αυτό ο Χρ. Μπουλώτης έλεγε στο Εθνικό Ιδρυμα Ερευνών ότι τα τελευταία χρόνια έχει σημειωθεί άνθηση στην τέχνη του παραμυθά, του επαγγελματία αφηγητή δηλαδή, ρόλο που παλαιότερα κατείχαν αξιωματικά οι γιαγιάδες μας. Μακάρι. Εχει μεγάλη σημασία να μπορείς να φαντάζεσαι, είτε είσαι παιδί είτε μεγάλος. Να φτιάχνεις στο μυαλό σου τα δικά σου πρόσωπα και τα φαντάσματα. Τις μορφές και τους ήχους. Τους καλούς και τους κακούς.
Κι όταν τα γράμματα χοροπηδούν και μπλέκονται με τις εικόνες, το ραδιόφωνο είναι μια καλή λύση. Το θέατρο την Κυριακή στο Τρίτο (Πρόγραμμα) αλλά και κάθε Δευτέρα στον Αθήνα 9,84. Μια ιδιαίτερη μαγεία με ελάχιστα μέσα. Για να κινητοποιηθεί η φαντασία μας με έξυπνα παραμύθια. Δεν είναι θέμα αναμνήσεων. Μια ανάγκη μόνο για να φύγουν τα τέρατα της ηλεκτρονικής ασχήμιας. Να μην ξανακούσω κανένα ύπουλο Πόκεμον, Yu- Gi- Oh και powerpuff girls!

(Πηγή: Καθημερινή 10-12-2005)